

ТЪСНАТА ВРАТА

Погледни този път, въ който ние стремглаво летимъ,
като литнали въ мигъ две стрели, две безумни мечти, —
какъ е тѣсенъ, и правъ, и затворенъ отъ дветѣ страни
съ тѣзи тъмни върби, като съ две неподвижни стени . . .
— Той ли нашиятъ път, той ли нашиятъ кратъкъ е день —
отъ самата съдба на земята за насъ отреденъ? —
А на другия край, тъй примамливъ, незнаенъ, желанъ,
дето пълна съ лъчи е разтворило слънцето дланъ,
сякашъ свършва се той: тамъ сближаватъ се дветѣ стени —
и презъ тази врата, толкозъ тѣсна, ще можемъ ли ний —
двама заедно ний — да преминемъ презъ нея отвъдъ,
дето свѣтълъ и новъ почва другиятъ, вѣчниятъ път?

25. V. 1927.